RIKE KJELLSONS ARVINGE

AV

MALVINA BRÅKENHIELM

KAP. I.

Doften av syrén, hägg och narciss; milda orgeltoner, burna på fläkten av en sakta aftonvind; jublande fågelkvitter från toppen av en skyhög ek och kyrkklockornas helgmålsringning — allt i förening förde den unga flickan in i en djup drömvärld, under det att de mörka ögonen med svärmisk hänförelse betraktade havet, som på långt avstånd buktade in i en stor djupblå vik.

Äppelblommor hade likt ett lätt snölager regnat ned över den smidiga gestalten, som i livets knoppning, under övermått av hänförelse över naturens fägring, kastat sig ned på den ljusgröna gräsplanen, och nu med varje fiber hängav sig åt stundens hänryckande försommarprakt!

Då susade en boll över hennes huvud, och när hon, häftigt ryckt ur sin tankevärld, hetsig och vig som en kattunge, sprang upp och med livligt frågande blickar såg sig omkring, skallade på kort avstånd ett friskt skratt genom luften.

— Jaså, det är du, Ulf! Att du ständigt kan hitta på dessa dumheter! Kan du inte höra så härligt det är!

— Höra? Se menar du väl?

— Ser du åt det där andra hållet, du!

Hon låg nu åter framstupa i gräset med huvudet stött i händerna och armbågarne på marken.

— Det var just på de där jag nu tänkte, sade hon och blicken växte fast vid en mörk ström av arbetare, som i sotiga, nedsmutsade kläder nu vid veckans slut gingo till kontoret fö ratt uppbära veckoavlöningen.

Den tunga ångmaskinen pustade ej längre ut sin sotblandade eldmättade andedräkt, vattenmassan yrde frigjord sin naturliga väg, glad att slippa trängas in i en djup enformig ränna ledande till jättehjulet, som drev de arbetande kvarnstenarne till sitt verk, och utom detta sakta sorl från kvarndammen blev det snart stilla lördagsro över nejden.

En del av arbetarne hade att passera gångstigen strax nedanför linden, där barnen nu sutto, och de hälsade på varandra med en viss tvungenhet från de senares sida, chefens barn och hans arbetare.

Margareta var alltid vitklädd. Fru Kjellson, född engelska, hade fört med sig de varor från sitt hemland. Det kan väl hända att det blandade sig litet bitterhet i det leende, varmed arbetarne hälsade, när de i det samma kommo att tänka på sina egna barn där hemma i bostaden.

— Får Marta komma och leka med oss i afton, Abraham? sade Margareta, när en av arbetarne, eldaren vid fabriken, med krökt rygg och sotigt, blekt ansikte nu i sin tur gick förbi dem.

— Om inte mor behöver Marta i dag på lördagskväll, lilla fröken, svarade han hövligare och vänligare än de andra.

Man fortsatte utan vidare sin väg.

Sedan kom Jörgen Svan. Han hade ett lömskt uttryck i sina små svarta ögon. Han spottade djärvt i det han gick förbi de båda barnen, och brydde sig inte ens om att lyfta på hatten.

— Obegripligt varför Svan aldrig hälsar, sade Ulv förargad.

— Han är ju sällan snäll, den karlen. Om jag kunde förstå varför farbror tycker så bra om honom just?

Ett lillgammalt, outgrundligt leende lekte på gossens ansikte, då han tyst ruskade på huvudet.

Efter en stund sade han dröjande:

— Kanske det är därför, att han står för brännerierna?

— Ja, det kan nog hända. Farbror är ju så ledsen för de där gamla brännerierna skull...

Margots blick drogs än en gång nedåt fabrikssidan. Ah, vad där var svart och sotigt! Nu komma en rad unga flickor framåt stigen, slamsiga, slarviga, bleka och hålögda; många med simlidiamanter i ögonen och skrikande granna, smutsiga liv, hopfästade med nålar.

Och i grupper, pratande, trötta och med mörkt, tungt uttryck över tärda, bittra drag, mödrar, som även de varit lyckliga nog att få arbete vid fabriken, och nu skulle till boden med slantarne för att åtminstone en gång i veckan få äta ett ordentligt mål.

Deras söndagar voro de ljusglimtar som, sammanknippade till månader i livet, utgjorde de enda fröjder som bestods dem.

Men på lördagskvällarne orkade man ej mycket. Och ehuru bostaden, vanvårdad och präglad av vantrevnad, riktigt tycktes ropa efter litet snyggheet och ordning, var det högst få av de vid fabriken arbetande hustrurna, som ägde kraft och energi att, strax de fingo en stunds vila, lägga sig och skura samt lappa och laga en bristfällig arbetsdräkt. Nej, någon gång i livet skulle man väl ha roligt! Och i de hem varest harmonien någorlunda vidmakthölls, enades man i begäret efter nöjen, längtade de gamla efter ett rus, och de unga voro inte heller obenägna att taga sig "en glad stund". Och så smälte en dryg del av veckans avlöning bort, och lades på krogen eller i kryddboden, varest såväl dyrbara konserver som åtskilliga andra läckerheter för bordet anskaffades.

Flickorna kastade ut sina mödosamt förvärvade slantar på lyx och grannlåt och ägnade ej en tanke åt den ovissa, dunkla framtiden. Och så, efter en natt tillbringad i munterhet, gränsande till orgier, vaknade man i sådana hem på söndagsmorgonen eller på förmiddagen med känslan av dov, beklämmande medvetenhet om att en ny arbetsvecka snart åter gjorde sitt intåg för att draga med sig samma elände, samma tomma lördags- och söndagsfirande, vartill de dock redan på måndagen började räkna ut nya planer och nya förströelser.

Det var i synnerhet vid Kjellsons fabrik och hos folket, anställt vid brännerierna, som detta leverne fördes. Om fabrikör Kjellson visste det? Ja, inte kunde någon med säkerhet veta det. Fabrikören hade så stort bestyr med att sätta in sina pengar, trodde man, att han inte hade någon tid övrig för att tänka på sitt arbetsfolk.

— Månne han vet av, att Andersons skulle svälta ihjäl, om inte vi stackare underhöllo honom med våra små tillgångar? sade en röst i den pratande kvinnogruppen.

— Han har två ögon, fabrikören, ska' jag säga, inföll en gäll röst. Det ena håller han stängt uppe för att kunna titta efter, om vi arbeta nog för honom, och med det andra blundar han, för att inte se våra bekymmer!

— Hörde du vad de sade, frågade Margareta.

— Visst hörde jag, men vad tror du de kunde mena, Margareta?

— Vi gå upp till mamma och fundera med henne, de läto riktigt stygga och elaka tyckte jag, kom Ulf, men fy så du ställt till min fina klädning. Jag har tagit den ren på mig i morse, det kan då ingen ana nu. Margareta försökte skrattande befria sig från blad och gräs innan hon gick "dit upp".

* * *

Med händerna nedstuckna i byxfickorna och det stora kala huvudet lätt framåtböjt, gick fabrikör Kjellson fram och tillbaka, följande linjerna på gångmattan, som låg som skydd över den mjuka flossamattan, vilken helt och hållet täckte golvet i den praktfullt möblerade röda salongen. Hela mattan var hållen i ljusgrå botten med röda varma rosenbuketter kastade för ens fot.

En fil av eleganta rum låg framför honom, från vilken sida av salongen han än kom, och i fonden, då man kom in från vestibulsidan, upptog den rymliga blomsterutbyggnaden, som skilde sig från salongen endast genom fyra massiva, helt förgyllda joniska pelare, största delen av väggen. Fönstren, som upptogo hela väggen, insläppte solsken eller dagsljus genom matt färgat, konstnärligt arbetat böhmiskt glas. En flygel av Bechstein, omgiven av höga dekorativa palmer på den ena och en konversationssoffa på andra sidan om blomsterpelarne, förlänade det hela tycket av en rikligt effektivt utstyrd teaterdekoration, på samma gång som man ovillkorligen kände en oemotståndlig längtan efter att slå sig ned, för att riktigt i lugn och ro få betrakta alla de dyrbara och vackra saker, som samlats i detta praktfulla hem. Tunga eldfärgade sammetsportierer, fodrade med indiskt siden, konstnärligt uppburna av tjocka, förgyllda kedjor, och i rik massa nedfallande på mattan bidrogo ej minst att höja glansen.

Rummen intill voro lika luxuöst inredda, hållna i olika färger, och utgjordes bland annat av biljard, rökrum, fabrikörens båda och längst borta fruns rum. Det var mycket enkelt möblerat, hållet i rococo-stil, och vittnade huvudsakligast om renhet, ordning och poesi, med ständigt doftande blommor på sybordet vid fönstret.

Därifrån hördes sent på kvällarne och tidigt om morgnarna smältande ackorder från harpa. Det var den rika fabrikörsfruns högsta glädje att, skild från den slösande prakt med vilken mannen älskat att inreda deras hem, här i stillhet och ro omgiven av de båda barnen, hennes systerdotter och deras egen son Ulf, börja och sluta den ej alltid lugna dagen.

Man sade allmänt, att mera olika människor än fabrikör Kjellson och hans fru, nog ej funnits. Han var storväxt och ovanligt korpulent, med ett par klarbruna, skarpa ögon under den kala ändlösa pannan. Blicken irrade litet skyggt hit och dit och kunde just aldrig med lugn möta en annans.

Över hela personligheten låg den oro, en ständig aggande oro, som knappast gav honom tid att i lugn intaga sina måltider.

Hon däremot var liten och spåd som en skolflicka. I hennes ögon kunde man vila sig, tyckte man, ty den som en gång mött blicken ur dessa milda själfulla ögon, den fick merändels något me dav denna inneboende frid, som ej kunde störas av några yttre sorger.

— Kan du inte sluta med dessa eviga psalmer? Jag förstår inte, att jag känner mig så konstig, så jag kan inte säga huru jag känner mig av de där orgeltonerna, Mary.

Fabrikören stannade framför sin hustru, bortskymd av de lummiga växterna, vilka enligt fabrikörens önskan dolde orgeln för allas blickar; likväl var den placerad så, att Mary när hon spelade hade en härlig naturs färgrika tavla framför sig.

— Jag hörde inte, att du kom, de här mattorna förtaga alldeles varje ljud.

Hon steg upp och lämnade strax orgeln. Hennes puritanska enkelhet bildade en skarp kontrast till den överdådiga lyxen omkring henne.

— Säg då hellre, min kära Mary, att du är så uppe i dina fantasier, att du glömmer allt omkring dig här på jorden.

— Säg till exempel, tror du inte, att fast jag upprepade gånger förbjudit det, satt Andersons båda pojkar nere i köket och åto nu igen. Och vad tror du de fått? Jo smör, smör, bevars väl, som man nu kan få två kronor och fyrtio öre för, om man säljer det, och mjukt bröd och fläsk hade de med, ja är det inte så man kan bli besatt!

— Men käre Anton lilla, modern är så sjuk, och de ha ingen som ser till sig, inte kan du väl vilja förneka dem lite' mat.

— Kunde just tänka mig det, att det var du som givit order härom. I stället för att som en trogen och tillgiven hustru stå på mitt och husets bästa, så drar du på oss all världens trashankar att föda och kläda. Skulle nu ingenting säga, om inte Anderson hade sin lön, som mera än väl borde räcka för familjen.

— Men Anton, du hörde ju, att hustrun är sjuk, har fått sitt femte barn, och att mannen dricker vet du ju även, oftast lägges hela hans avlöning på krogen.

— Det bryr jag mig inte om, rätt skall vara rätt, säger jag dig, och nu vet du min vilja, därmed basta.

— Sade du inte till hushållerskan därom?

— "Sade till", ska jag kanske säga till om sådant? Nej tack ska du ha, min lilla vän.

I det samma hördes muntra röster nere i vestibulen och Ulf och Margareta kommo med vild fart från olika håll, för att se vem som kunde hinna först fram.

När faderns blick stannade på gossen, drog ett uttryck av stolthet och belåtenhet över hans slätrakade ansikte.

Och med skäl kunde en far känna sig stolt över denne son. Ehuru endast femton år, var han bredaxlad och utvecklad nästan som en man, och det ljusa tjocka håret krusade sig lätt invid slutet av den höga, vackra pannan, varunder ett par mörka, klara blickande ögon käckt och modigt sågo omkring sig ut i livet.

Det var något av moderns uttryck, som ibland kom honom att mera likna en mogen, djupt tänkande man, än en gosse i vildaste rastiden.

Efter honom, en sekund senare kanske, uppnådde Margareta det utsatta målet, men trasslade in sig i det långa draperiet som släpade utåt mattan, och föll raklång ned för fosterfaderns fötter.

— Så, så, så, sade han med skarp ton och blicken riktad på flickan, vad skall nu det här igen föreställa, Margareta?

— Att jag föll, förstås, sade hon och strök den obundna askblonda hårmassan från pannan, sedan tog hon ett band ur sin klädningsficka och knöt ett tag om håret, som i orediga lockar dolde hela ryggen på den smärta figuren.

Hon hade en kattunges mjukt smidiga, livliga rörelser, som ofta kontrasterade mot det drömmande vemodet i den tänkande blicken.

— Det är lördag i dag; nåå, gossen min, vad är det vi ha för önskningar i dag?

Far och son stodo en stund framför varandra, och det hade kommit något nästan litet skyggt inställsamt i faderns röst inför gossen.

(Forts.)

Den arbetssökande: — Finns här någe' arbete?

Arbetschefen: — Nej, inte i dag.

— Blir de' någe' då?

—Ja, kanske framdeles.

— Då kanske jag kan få ut en femma i förskott.

Gynna våra annonsörer.

Passivt motstånd

Intryck och bilder från det besatta området.

Soc.-Dem:s utsände korrespondent, författaren Martin Kock, har sänt tidningen ett målande brev från Essen, daterat den 22 jan., varur vi ta oss friheten avtrycka följande:

Jag ser i franska tidningar, att i Ruhr härskar alltjämt lugn. Lugn! Ja, så här:

Tänk er en jättestor bur, fylld av läjon. Mitt ibland dem står en ensam, väl beväpnad djurtämjare. Läjonen vandra oroligt av och an, kretsa runt omkring den ensamme mannen; de slänga med huvudena och kasta med manarna; ibland går ett eller annat läjon fram och nosar på mannen, men vänder genast bort huvudet och återtar sin oroliga vandring. Instinkten säger dem, att mannen har farliga vapen. Inte ett ljud hörs från buren. Så lugnt är det. Den buren är Essen.

Ett stycke därifrån ligger en annan bur, likaledes full av läjon, mitt ibland vilka står en ensam, välbeväpnad djurtämjare. Här äro de undertryckta djuren något mer oroliga, ty ett av dem har blivit skjutet. De springa om varandra, fram och tillbaka, och stundom hör man ur den levande, hetsade massan ett hotfullt morrande. Den buren är staden Bochum.

Ännu ett styckte längre bort ligger åter en annan bur, likaledes fylld av läjon, bland vilka likaledes står en ensam, välbeväpnad djurtämjare. Men den buren ligger nära vildmarkens vidder, där de fria djuren leva, och därför är upphetsningen här större än i någon av de andra burarna. Läjonen springa i tur omkull varandra, öppna sina käftar till fruktansvärda rytanden och närma sig ibland den ensamme mannen — sakta och varligt och med tassen lyftad till slag. Den buren är Dortmund.

Läjonen visa inte ringaste lust att tjäna djurtämjarna och deras ekonomiska inträssen. Så småningom ska vi tvinga dem, mena djurtämjarna. Det återstår att se. För min del tror jag inte att fullkomligt lugn i Ruhr kan åstadkommas på mer än två sätt; antingen ska djurtämjarna skjuta ner djuren — eller ska de gå ut ur burarna igen.

Sådant är det yttre intryck man får av tyskarnas passiva motstånd i de ockuperade provinserna.

*

Väl ankommen till Essen passerade jag ett hotell, som var beslagtaget av franska officerare, och gick därifrån till ett annat hotell, där jag fick rum. Sedan detta var gjort, begav jag mig ut i staden för att telegrafera. Fanu posthuset och styrde kurs på en ingång, där två franska soldater i horisontblå uniformer och stålhjälmar paraderade med bajonett på geväret. Detta måste vara huvudingången, tänkte jag och ville gå in. Soldaternas gevär slogo i marken med en duns och en hård fransk knytnäve tog mig för bröstet. Jag var så perplex att jag på tyska frågade honom vad han menade. Han bara skakade på huvudet. Då såg jag att han var franskman och meddelade honom på franska min enkla avsikt att skicka iväg ett privat telegram.

— Har ni tillstånd? frågade han småleende.

— Jag har ingenting alls så'nt där, svarade jag.

— Då kan jag inte låta er passera, sade han, åter vorden kall och stram.

När jag vände mig om, fann jag, att runt omkring oss hade samlats en folkmängd.

Alla tyskar, alla tysta.

Jag bröt mig generad ut genom den dödstysta folkmassan, som genast därefter skingrades. Jag fann vid en sidoingång till posthuset några gamla tyska postvaktmästare, som inträsserade åskådat uppträdet. Av dem erfor jag, att postdirektören just nyss blivit häktad, men att jag i alla fall mycket väl kunde telegrafera, om jag ginge in stora ingången, som låg där och där.

Att promenera i Essen just nu är inte något nöje. Staden var för några årtionden sedan en helt vanlig liten tysk småstad på några tusen invånare. De Kruppska värken ha med svindlande hastighet utvecklat staden i storlek. Men Essen är alltjämt en småstad, en stor småstad visserligen, men med trånga och krokiga små gator runt omkring jättefabrikerna. På dessa smala trafikleder färdas nu en halvmiljon invånare. Att se en liten obeväpnad pollu armbåga sig fram i den trängsel som där råder, är hjärtskärande.

Men när man i nästa ögonblick ser de beväpnade franska patrullerna, förstår man, att denne lille pollu inte behöver vara orolig, hur hatfullt han än betraktas. Man gör i alla fall väg för honom genom folkträngseln.

Där kommer en trupp franska soldater förda av en underofficer, marscherande gatan fram. Biler vika och spårvagnar stanna för att bereda rättskrävaren rum. Truppen går i mönstergill exercisordning rotekolonn höger (eller vad tusan det heter på knektspråket) och marscherar rätt in i en av civila tyskar uppfylld stor matvaruaffär. Därinne upplöser sig truppen, och de små pollnerna gå med gapande munnar och bekika hela denna värld av för dem främmande läckerheter, medan underofficeraren och affärens ägare äro inbegripna i ett tyst men ytterligt livligt samtal. — Sådant kallas på krigsspråk rekvisition.

Utanför på gatan står en tät folkmassa samlad. Dödstyst. Någonstans långt borta ringer en spårvagn förtvivlat, men kommer inte fram. — — Ty här i Essen befinna vi oss bland en befolkning, som tyskarna själva räkna som den hårdaste i riket. De äro män av kol och järn, från den högste till den lägste. Besinna, att Ruhr är den tyska industrialismens hjärtepunkt, att produktionen här år 1913 var den största som någonsin existerat och att detta faktum var tyskarnas enda moraliska stöd under de besynnerliga händelserna år 1914 — men var också så vänlig att besinna, att år 1922 hade produktionen i Ruhrområdet kommit upp till cirka 90 proc. av 1913 års produktion. Och året 1913 var alltså Tysklands bästa produktionsår! Om jag nu säger 90 proc., så är det bara en genomsnittssiffra. Småfabrikerna ligga under denna medelnivå, men de värk, som ägas av hrr Stinnes och Thüssen, ha just nu haft en omsättning, som vida överstiger de nittio procenten, och som till och med överstiger siffrorna från jubelåret 1913. I reella värden, väl att märka, inte i de där pappersmarken, som äro till endast för att dupera utländska köpare.

På lördagen väntades oroligheter, emedan såväl de tyska värksägarne som de franska ockuperande myndigheterna förklara sig ur stånd att betala arbetarnas avlöningar, sedan riksbankens avdelningskontor stängts. Vid skymningen lördag eftermiddag gick jag ut i staden och jag vet mig aldrig ha upplevat en tristare skymningsstund. Rägnet föll tunnt och isigt, gatorna voro smutsiga och våta och spårvagnar och biler skällde hest runt omkring i folkmassan. En tysk dam med uppspänd paraply gick förbi mig på trottoaren. Hennes paraply fastnade i min lädermössa. Och genast bildades omkring oss en hatfull folksamling! Jag lösgjorde hennes paraply, tog av mig min mössa, bad artigt om ursäkt för min druniligbet och gick vidare, varvid folksamlingen genast skingrades.

Jag skall bara dra en historia till. Den handlar om ett förfärligt pinsamt ämne, nämligen om de telegram vi dagligen se avtryckta i alla svenska tidningar. Dessa telegram härstamma huvudsakligen från Wolffs telegrambyrå, här kallad WTB, ehuru de vanligen numera äro daterade Berlin, Essen, Düsseldorff eller Paris.

En tysk man, en helt vanlig tysk man, kommer in på ett Hofbräuhaus, ett helt vanligt Tofbräuhaus. Han begär av "Herr Ober" någonting ytterst vanligt, låt oss säga helles Bier och Schinke mit Sauerkraut. Kyparen svarar: Jag beklagar, men det ha vi inte. — Gästen blinkar knipslugt mot kyparen och säger: Jaså — men det där är väl ett WTB-telegram!

— Nu för tiden kan man omöjligt göra något utan pengar.

— Jooå.

— Vad då?

— Skulder!

Dr. Thomas Elektriska Olja
för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.
Få det äkta
PRIS
35c. överallt.

Vibrationsfri motor svensk uppfinning.

Richard Söderberg, som för ett år eller så sedan gifte sig med sopransångerskan Miss Stina Löfstedt och som nu är anställd som ingenjör vid det stora bolaget Westinghouse Electric and Manufacturing Co., i Pittsbergh, Pa., har nyligen gjort en mycket sinnrik uppfinning, på vilken han nu söker erhålla patent. Uppfinningen består i en maskin eller apparat, vilken, förklara kännare, kommer att göra det möjligt att tillverka motorer av olika slag, vilka ej komma att förorsaka någon som helst vibrering samt dessutom göra motorer användbara en längre tid än som hittills varit fallet. Bolagets experter äro alla eniga om att nämnda uppfinning kommer att lösa ett länge svårlöst problem, ett som många vetenskapsmän arbetat på i många år. Ingenjör Söderberg är ännu en helt ung man. Han föddes i Ulfshamn, Ångermanland, har genomgått Härnösands tekniska skola samt graduerat från Chalmers institut i Göteborg. Han kom till Amerika som stipendiat av Scandinavian Foundation och studerade här vid Massachusetts tekniska institut samt reste sedan till Washington tilsammans med prof. Rosengren. Herr Söderberg är en av de få som belönats med John Ericsson-medaljen.

Beväringsmönstring. En bondpojke, som har lite svårt för att fatta, är inne i staden för att mönstra:

Officeren, som vill veta födelseår och datum, ryter:

— Född?

— Ja.

Vackre Algot: — Ska du följa med å titta på Janne, han har börjat arbeta?

Kalle Geting: — Ja tyckte väl han såg lite konstig ut, men inte trodde ja det skulle bryta ut så snart.

Ford

47% bought Fords

16% bought another low priced Car

37% bought all other makes of Cars

The Value of Good Judgment—

BESTÄLL NU OCH FÖRSÄKRA ER OM EN AUTOMOBIL TILL DESSA PRISER

Runabout - $405
Touring - - $445
Coupe - - - $695
Sedan - - - $785
Chassis - - - $345
Truck Chassis $495

F.O.B. FORD, ONT.—

Gov. Sales Tax extra. Självstartare och elektriskt ljus på Sedan och Coupe.

Du funderar på att skaffa dig en automobil.
Du är ej alldeles säker på din omdömesförmåga.

Du önskar veta vad omdöme andra automobilköpare gjort.

Det har varit det välbetänkta och noggrant övertänkta omdömet av 47 automobilköpare av 100 att köpa en — Ford.

Av de återstående 53 var sexton det högsta antalet något annat fabrikat erhöll.

Fyratiosju personer vill otvivelaktigt komma till ett bättre genomsnittsomdöme än sexton. Och dessa personers omdöme utföll till förmån för Fordautomobilerna. Dessa personer voro spridda från Halifax til Vancouver, alla hade de sina transporteringsproblem att lösa. De köpte Ford-automobiler.

De baserade sitt omdöme på—

Lägsta inköpspris,
Lägsta underhållsomkostnader,
Lägsta priser för delar,
Lätt att erhålla reparationsdelar,
Lättheten av att kunna erhålla "service" hos de 3,000 "service stations," som finnas förlagda överallt—om de voro belägna i en rak linje från Halifax till Vancouver skulle det ej bli mer än en mil mellan varje.

Kännedomen om att priset på automobilen, reparationsdelarna och betjäningsomkostnaderna äro de lägsta tänkbara.

Dessa välbefogade och väl övervägda omdömen som avgivits av 47 av 100 personer borde bli de avgörande faktorerna för dig då det gäller att bestämma dig för köpet av en—Ford.

Priset på en Touring Car är $445,—frakt och regeringsskatt extra. Den kan köpas på månatliga avbetalningar.

FORD MOTOR COMPANY OF CANADA, LIMITED, FORD, ONTARIO.